Thi saa har Gud elsket Verden, at han gav sin Søn, den enbaarne, for at hver den som tror paa ham, ikke skal fortabes, men have evigt Liv.

HYRDEN

"JEG ER DEN GODE HYRDE." — Joh. 10, 11.

Den som tror paa ham, bliver ikke dømt; den som ikke tror, er allerede dømt, fordi han ikke har troet paa Guds enbaarne Søns Navn.

15de aargang. Winnipeg, Manitoba, Andet Nr. i Juni 1939 Nr. 12

3die SØNDAG EFTER TREFOLDIGHET.

Lukas 15, 11—24.

av

pastor O. J. MARKEN.

Ved tre lignelser i dette kap. ilustrerer Jesus Guds inderlig omsorg for synderes frelse. "Gud vil ingen synders død, men at alle skal omvende sig og leve." Hyrden, som har mistet sit faar og søker til han finder det, er Gud; han er kvinden som har mistet sølvpengen og leter med flid til hun finder den; han er faren, som med sorg ser gutten sin reiser ut i et fremmet land og ødelægger sin eiendom i et ryggesløst levnet, men tar imot ham med glæde, naar han angrende kommer hjem.—Det tapte faar, den tapte sølvpenge og den tapte søn er mennesker som forlater Gud og kaster sig uti det vilde syndeliv for at nyte syndelivets kortvarrige glæde, men finder ikke andet end skuffelse, elendighet og nød. Som der var glæde naar det tapte findes igjen, saaledes er der glæde for Guds engle over en synder som omvender sig.

Er du, som læser dette, av dem som er tapt og borte, saa sier Gud til dig.

Kom hjem.

Du var engang et Guds barn. Dengang du som lite barn blev døpt ind i den treenige Guds navn-blev du født paany, blev Guds arving og Jesu Kristi medarving til det evige liv. Men saa naar du blev større begyndte du at bli utilfreds med faderens opsyn over dig. Synden og satan og dit eget hjerte begyndte at male livet i **"frihet"** med glimrende farver, og fristelsen til at reise bort uti "friheten" fik overhaand. Du tok alt dit og drog bort fra Gud. Du glemte Gud og frelseren din i det lystige liv i sus og dus. Nu var du fri; nu nød du livet i fuldt maal. Det var virkelig nydelse. Ingen kan negte det er en hvis nydelse i synden borte fra Gud-for en tid.

Men efter den behagelige kløe, kommer den sure svie, sier et gammelt ordsprog. Det gik fint saalænge du hadde noget av arven din at rutle med. Da hadde du venner i hopetal; men arven blev opbrukt. Da du hadde sat alt overstyr begyndte du at lide mangel. Din livskraft svandt hen som ved sommerens tørke; du mistet din ynde og tiltrækning for dine venner, og de forlot dig. Du sat igjen med saare minner og en saar samvittighet. Min ven, tænk paa faderhjemmet som du forlot.

Det gjorde gutten i legnelsen. Han husket han hadde en rik far, som hadde brød nok og i overflod. Nu var han **kommen til sig selv.**

Det er nok saa med de arme sjæle som er i satans tjeneste; de er ute av sans og samling, ute av hodet. "Satan har kloriformmeret sjælene," sier den fromme biskop Laache.

Men det er godt en del kommer til sig selv, d. e. vækkes op av den aandelige søvn og ser sin nød. Gutten tok en fornuftig beslutning: "Jeg vil staa op og gaa til min far og sie: far, jeg har syndet mot himlen og for dig og er ikke længere verd at kaldes din søn osv.

Han satte sin beslutning i handling. — Han stod op og gik til sin far. Saa bør det være. Det er saa mange som tar gode beslutninger, men det blir blot med det. Mange sier jeg vil nok omvende mig, men det haster ikke, men sætter det ut og blir aldrig til handling. Man burde aldrig staa Aandens kald til omvendelse imot. Nu er den beleilige tid; nu er frelsens dag.

"Han kom til sin far." Med frygt kom han; men hvor svandt ikke frygten da han saa farn kom imøte med utstrakte arme og gav ham velkomskysset. **Fillet og elendig kom han, men der laa "den bedste klædning"** ferdig til ham. Denne klædning ligger ogsaa ferdig for dig. Kristi retferdighets rene dragt. Kom bare hjem til din Gud, bekjend din synd, saa er han trofast og retferdig, saa han forlater dig alle dine synder for Jesu skyld.

Og sjælen faar sin prydelse,
den krone som er sagt,
retferdighetens brudekrans,
ogsaa den hvite dragt.
Med salig fryd og evig fred,
med salig fryd og evig fred,
vor Herren Sebaot."

Kom hjem! Vil du?
Kom, kom i Jesu navn, Amen.

JEG FINDER INGEN SKYLD HOS HAM.

I New York levede for flere aar siden en letsindig ung mand. Han tjente sit kjød, og hans liv var plettet av tilfredsstillelsen av sine lyster. Kun en stjerne lyste over ham. Det var lydighet imot en from mor, som han engang hadde lovet daglig at læse et kapitel av Bibelen. Saa læste han en dag Joh. 18, 37 og 38, og han fængsledes av det Pilatu's ord: "Jeg finder ingen skyld hos ham." Det spørgsmaal vaaknede da hos ham: "Hvorfor?" Den romerske statholder har fundet, at anklagede var uskyldig? Og dog blev han korsfæstet? Hvorfor skedde det? Han kunde ikke komme løs fra spørgsmaalet. Det forfulgte ham og gjorde ham urolig den hele dag og drev ham ut av storbyen til det frie. Han vandrede tankefuld paa landeveien i flere dage indtil han kom til en liten landsby. Efter et par timers hvile gik han ut paa gaten forat se sig om; men fik straks høre klokken ringe til aftensang i den lille kirke og der blev en stilhets følelse hos den unge mand, som han ikke hadde havt paa mange aar. Denne klang vakte barndomserindringerne i ynglingens hjerte, erindringer om de dage, da han saa lykkelig og glad fulgte sin mor til kirke. Han husket hvorledes den gamle prest, som konfermerte ham, kunde male den dyrebare frelsers uutgrundelige kjærlighet til de arme og uværdige mennesker. Ja, denne kjærlighet var det, som fyldte hans hjerte og som drog ham til den lille kirke. Presten traadte op paa prækestolen og oplæste netop hint ord av Johannes, "Det er dog underligt," tænkte han, "at du nu netop skulde komme til at høre en præken over dette ord."

Han lyttede med opmerksomhet og spænding til vidnesbyrdet. Han hørte Jesu store bekjendelse: "Jeg er dertil født og kommet til verden, at jeg skal vidne om sandheten, hvo, som er av sandheten, hører min røst." Hans hjerte begyndte at brænde av kjærlighet til ham, som, selv uten skyld, bar vor skyld. Siden den dag begyndte han et nyt liv. Han fandt i troen sin frelser og blev en tro og begavet ordets forkynder.

Jesus sa engang: "Hvo av eder kan overbevise mig om nogen synd?" Og dette spørgsmaal som Jesus hin dag rettet til sit folk maatte ogsaa selve Pilatus, der han sat paa sin domstol sie amen til idet han stadfæstet det med disse ord: "Jeg finder ingen skyld hos ham" — Men Pilatus hadde allerede begyndt at vike, give efter og forlate retten; derfor tok uretfærdighet mere og mere overhaand over ham. Maatte vi herav lære, hvor let den, der først kommer i snublen og smaa fald, bliver ved at falde alt dypere og dypere. Derfor hedder det Gjør straks motstand, staa imot de allerførste fristelser, og vik aldrig et eneste trin fra sandhet og en god samvittighet. La os lære herav, hvor farligt det er for enhver, at ha mer end en hovedhensigt og øiemed i sin gjerning. Ja, saa gaar det, naar man paa en gang vil tjene to ulike herrer, Gud og verden. Man kan ikke tjene begge til-takke, og hvem, som har verden kjær, i ham blir Faderens kjærlighet ikke. Hjælp os Jesus, at befale alle vore saker, alle vore veie, gjerninger og lidelser i dine hænder — Du som dømmer rettelig. O. L. F.

SWIFT CURRENT, SASK.

Engang skrev jeg i dette blad at Gud straffer det onde, men belønner det gode.

Det syntest Mr. Knudsen borti Alberta var utav al sund forstand — Denne gangen vil jeg sætte til overskrift;

Hvad er i Veien?

Tiden er god, men menneskene er daarlige, det er saken. Hvem kan si hvad egentlig er i veien med land og folk idag? Daarlige tider, arbeidsløshet, krig og nød. Hvad kommer det av? Saa daarlige tider som nu har det aldrig været før sier mange, men se lit tilbake 50 a 70 aar. De rike led savn, den fattige led nød. To kraftige arme var ingen til gavn. Slik var det i fordums dage. Tænk i Barkebrødsdagene. Det maa ha været ilde dengang ogsaa.

Men hvad var aarsaken den gang i gammeltid. Jo, aarsaken var da, og er nu at folket i ubodferdighet og vantro støter sig selv bort ifra Guds Vilje og Naadens husholdning. Nu for tiden indbilder folk sig at de er svært oplyste og at videnskapen er saa fremragende. Man er likesom for klok til at tro saa enfoldig som de gamle gjorde. Nu tror man paa snart al ting, organiserer og godt maskineri. I gamle dage var det bedre tider, saa sier alle, de gode gamle dager! Men de gamle Pionerer var religiøse Pilegremmer, som dyrket prairien i sit ansigt sved. Det var ikke ræd at det skulde bli formeget av alle ting. De kastet ikke Kaffen i havet, ikke pløiede Bommulden ned i jorden igjen og siden gikk med en og andet slags fanteskap.

Hos os i Norge var der ogsaa gode tider, efterat Hans Nilsen Hauge hadde reist landet rundt og præket **Sandhetens ord.** Men de skriftkloke satte ham i fængsel og levede av penge som Lensmanden hæntet for dem hvis folk ikke betalte dem godvilligt. De troende der heime, enten dem var Haugeanere eller ikke, var nøisomme folk. De fløi ikke omkring og "kikket" og klaget paa alt og fikk ikke nok i løn. Men de arbeidet i Herrens vingaard. Og de levede og blev gamle og landet gik frem i velstand og kraft. Men nu er de gamle saavet hen og deres efterkommere regner paa en anden maate. Nu er det blit til det at utrette noget til nytte er en tvilsom gjerning. Regjeringen deler ut penger som folk tror de lever av. Og, jo mindre man utretter des bedre er det. Folket har sovnet hen totalt. Disse som ikke har bruk for sine fædres tro gaar hen og forvandler alt efter sin egen følelse.

I skulle tjene Herren eders Gud og han skal velsigne dit brød og dit vand og jeg vil avvende sykdom fra dig.

Tiderne er gankse gode, men menneskene er daarlige. Hvad er aarsaken til krigene som er nu om stunder. Hvad er aarsaken til Tog, Auto og Flyveulykker? Er det noget i Veien med Bremserne? Nei men de som holder i styret er fordærvet.

Da Gud saa at Israeliterne var ulydige straffet han. Og Levis barn gjorde efter Mose's ord og der faldt av folket den dag omtrent tre tusende mænd. 2 Mos. 32, 28 fl. Og Moses vendte tilbake til Herren og sa: Ak, dette folk har gjort en stor synd; de har gjort sig en Gud av Guld. Og nu, o dersom du vilde forlate dem deres synd! Men hvis ikke, da utslet mig av din bok, som du har skrevet." Saa kommer Gud. Herren er en barmhjertig og naadig Gud, langmodig og rik paa miskunhet og sandhet. Verden idag bliver ikke noget bedre førend folket kommer i bodfærdighet bøn efter synds forlatelse. —G.

LITT FRA LIVET.

Da Herren i sin Naade lot mig faa se min synd og mit letsindige syndeliv og at Jesus var min kjære frelser saa vilde jeg saa gjerne følge min kjære frelser, saa tænkte jeg at det var bedst at søke mit arbeide paa landjorden før jeg farte tilsjøs og hadde havt mange store beviser paa Guds naadige beskyttelse baade mot mig saavelsom dem jeg var tilsammen med. Jeg har skrevet litt før om hvorledes Herren kom os tilhjælp i sidste øieblik i nødens stund da han brukte vinden som sin tjener og førte os ut av dødens port.

Dette var i et andet skib jeg var ombord i, det var om vaaren først i mars, var lastet med is og skulde til Antverpen med ladningen. Jeg mindes vi hadde en 14 dages reise over, og paa denne reise saa det ut som det skulde blit min sidste reise. Vi laa for smaae seil og temmelig høi sjø. Jeg kom paa dæk kl. 4 morgen og saa kom styrmanden og bad mig gaa ut og gjøre klyveren fast, som om natten, hadde slaat sig løs av bommen. Jeg og et par mænd til vi gik utover paa plassen hvor han hang og slaa i vandet for skuten dukkede hele bommen sommetider under vandet i de høie sjøerne. Jeg var kommen mit paa klyverbommen og hadde ikke noget at holde mig i og saa kom der en høi sjø og dukkede os under vandet, og da skibet løftede sig op av sjøen igjen saa hadde jeg ikke noget at holde mig i og jeg gik paa hode uti det oprørte hav. Jeg kom dypt under vandet, men jeg tapte ikke bevistheten, at det var en stemme som talte til mig hele tiden at jeg maatte komme op og trække pust og fa luft. Jeg hadde meget klæder paa og sjøstøvler som det het og oljeklær. Alikevel maa jeg si jeg hadde ikke saa tungt for at holde mig oppe og saa kom jeg agterover ved skutesiden til Lævart. Jeg forsøkte da at kave mig ned til skutesiden for alle mand stod der med bøier og taugender for om mulig at faa fat paa mig, og jeg blev kastet op slik at en fik tak i mig, men med det samme at sjøen slap saa blev jeg saa tung at han som hadde faat tak i mig slap mig igjen og kom ganske dypt i sjøen igjen paa samme maate som første gangen og en fik tak i mine oljeklæder som de første forsøkte, men da skuten hivede sig til den anden side og sjøen slap mig saa kunde han ikke holde tak men slap taket igjen og jeg kom mig dypt ned i sjøen igjen og nu blev alt haap uten nogen redning. Jeg ropte til Gud! og jeg syntes at jeg saa min gamle far ropte til Herren at han ikke maatte ta mig væk, og jeg selv og 11 mænd oppe paa dækket stod magtesløse i dette saa kritiske øieblik som saadanne alvorsfulde øieblik bringer naar døden truer med sin magt. Da var han ikke magtesløs han som engang sa: mig er git al magt i himmel og paa jorden. Mat. 28. 18. Han hadde tillavet en velsignet svær bølge og befalte den at bringe mig som bestandig hadde vært gjenstridig mot ham og bedrøvet ham med mine mange synder! og den bølge kastede mig mit ind paa dækket mit iblandt elleve mænd og som da maatte bekjende, at den almægtige Gud var tilstede og gjorde dette.

Nu vil jeg her lægge lit ind i denne alvorlige begivenhet som hændte mig her i mine unge aar, jeg tror jeg var 20 aar dengang. Far talte ofte til os hjemme om Gud og at vi skulde tro paa Jesus og følge ham, og som ung smaagut maa jeg si jeg hadde det godt med min kjære frelser; men jeg kom saa tidlig ut iblandt letsindige kammerater og resultatet blev

HYRDEN

Organ of The Norwegian Lutheran Church of Canada.
Rev. H. L. Urness, Editor,
2234 McIntyre St., Regina, Sask.

Published semi-monthly. Subscription price: One copy, one year 50 Cents.

All communications that concern the editorial department, and news items, should be sent to the Editor.

All money for the paper, and change of address, kindly send to
Mr. Josef Haave,
Naicam, Sask.

Entered as second class matter at the Post Office at Winnipeg, Manitoba.

Printed by the
RUNDSCHAU PUBLISHING HOUSE,
Winnipeg, Man.

Reis til Aarsmøte. Inden dette nummer av Hyrden kommer i læsernes hænder er det at haape mange har planet paa at reise til Distriktets Aarsmøte i Edmonton. Mange av os baade prester og andre faar, under de økonomiske forhold, sitte hjemme og bare tænke paa møtet. Nei, vi kan gjøre mer end det, ja, til og med være med og ha del i mødets resultater, selv om fraværende i legemet. Vi kan be for dem som blir tilstede ved møtet baade av prester og lægfolk. Kjære kristen bror og søster glem ikke at gjøre det hver dag medens aarsmøtet holdes. Skal Gud æres, sjæle frelses ved kirkens virksomhet, maa selve forhandlingerne og fattede bestlutninger være baaret paa bønnens arme. Gaa til møte men vis du ikke kan saa be for møtet. —U.

---

bare et syndigt og letsindigt liv. Det er dette som jeg i nærværende begivenhet med mig, vil ha sagt. Jeg syntes jeg saa min gamle far knappede sine hænder sammen op mot himlen til Herren om hjælp for mig at Herren den almægtige Gud han gjorde det! Jeg vil derfor ha sagt til dig far og mor som har barn som er kommen ut i livet fra dig, ja, ogsaa dem som er hjemme hos dig, bed daglig for at den gode Gud kan ta bedre vare paa dem end vi kan det. Om høsten med det samme skib vi skulde over til Kvebek efter en ladning trelast vi hadde da været under seilas cirka 7 uker fra England og var kommet saa langt som paa Nyfundlandsbankerne vi laa i storm for smaa seil. Jeg minnes vi laa og red stormen av for smaa seil bare en svigtet storstrøms og forsageil om dagen og da det led utover paa eftermiddagen saa begyndte barometeret og falle endnu mere. Vor kaptein kom ut paa dekket og saa fortalte han at barometeret var faldt saa lavt at han ikke hadde seet det saa lavt før det staar paa ren Orkan sa han, saa vi har Orkan i vente sa han, og han hadde ret. Da klokken var 9 om kvelden saa dønnede en veldig Orkan i med en veldig magt og styrke som vi ikke nogen av os hadde oplevet før i den belmørke nat og den varede i fire timer, jeg vet ikke hvor hver og en holdt sig i disse fire timer, for vi ventede nok vor avslutning paa vor livsdag alle. Jeg holdt mig mitskibs og surrede mig fast der. Vore seil begyndte og blaase av ræerne vi kunde ikke komme op aa faa dem fasthjort. Jeg erindrer at jeg bad til Gud om at dersom han vilde spare os saa skulde jeg omvende mig til ham, jeg skulde slutte med meget som jeg følte i mit indre var synd og jeg skulde bli rigtig en snil kar og jeg skulde ogsaa slutte og bruke tobak sa jeg! Ja den gode Gud vor kjære skaper maa høre og se saa meget av sine forvildede skapninger. Antagelig hadde flere av mandskapet bet til Gud den nat og Herren var os naadig og god som ogsaa da sparede os ifra en hastig og brat død. Det var dog et alvorligt kald ifra Herren om at være ferdig naar døden kommer enten de er i ung alder eller de blir i en sen alderdom, skjønt for mig gik det enda en tre aars tid førend det blev noget alvor av min kristendom og omvendelse, for vi staar gjerne den gode Guds aand imot, for det er den gode Guds aands verk i vore hjerter som utfører og virker en sand omvendelse i os, ti uten saa er at nogen blir født paany kan han ikke se Guds rike. Det Guds aands verk, for likesaavist som mennesket fødes til verden av mennesker saa maa vi ogsaa fødes av Guds aand til Guds rike ogsaa daglig gjentagelse og fornyelse i os ellers dør Gudsriket bort ifra os igjen! Derfor har jeg skrevet disse linjer for at takke Herren for sin uendelige store naade imot mig indtil idag. Jeg er nu kommet op i aarene 76 men om jeg lever og den ærede redaktør gir det plas i vort kirkeblad Hyrden og han synes det passer dertil saa vil jeg muligens skrive nogle linjer fra den sidste Seilskude som jeg stod ombord i indpaa halvtredie aar til lit norsk læsning og til min kjære frelsers ære!

N. Fjeldheim.

Jesu dom i barnedaaps spørgsmaalet.

Ved at læse Matt. 25, 32 fandt jeg at **"alle folkeslag** skal samles for hans aasyn." De samme ord **"alle folkeslag,"** er ogsaa brukte i Matt., 28, 19 i daaps befalingen. Ordene er ogsaa like i den græske tekst. Spørgsmaalet blir da om smaa børn skal staa op og samles for hans aasyn i dommen. 1 Joh. 5, 28—29 læse vi: Ti den time kommer, da alle de i gravene, skal høre hans røst, og de skal gaa ut, de som har gjort godt, til livets opstandelse, de som har gjort ondt, til dommens opstandelse." Smaa børn som dør er blandt dem, som er i gravene, og skal høre hans rost. De skal samles med de andre for hans aasyn paa dommens store dag; men de skal staa der gjorte til hans disciple ved at være døpte i Faderens og Sønnens og den Hellig Aands navn fordi han har befalet at gjøre alle folkeslag til disciple paa denne maate. — P. Ellingson.

Et nødrop fra tidens ungdom.

(En ven har godvilligt git følgende stykke fra "Modum Menighetsblad" Norge, til optagelse i Hyrden, Skrivelsen bringer foreldre alvorlig paamindelse. — Red.)

Der blir skrevet og snakket saa meget om ungdommen nu til dags, om hvor stygg og umoralsk den er. Og jeg maa nok dessverre innrømme at det er saa altfor sant, ja at den kanskje er verre enn dere voksne tror.

Men tenker foreldrene noen gang paa at de selv er skyld i at den er slik?

Jeg er 1. gym. og burde vel faa lov at ha en mening. Men saa lenge jeg har levd har mine foreldre alltid bestemt truet mig bort i det gale. Er det riktig av foreldrene aa true barna, jeg er gutt, til aa være sammen med piker, naar jeg ikke liker det? Jeg gav efter for mine foreldre og maatte gaa ut, gaa paa dans, o.s.v., og hvad er jeg nu? Sunket dypt moralsk, tross jeg bare er 16½ aar. Før var jeg paa god vei til at bli kristen, men jeg mener her at jeg igjen maa gi mine foreldre skylden. Jeg blev forklart at jeg ikke maatte la mig paavirke slik av religionen fordi et barnesinn blev ødelagt. Jeg vilde saa gjerne paa møter i kristelige gymnasielag, men de vilde heller jeg skulde være "ung og glad," som de sier, og sendte mig avsted paa dansefester.

Nu har jeg vært paa fottur rundt i Norge i sommer og vært mig selv uten alltid aa bli mast ihjel, og jeg har truffet masse bra ungdom. Og hvor finnes vel den? Jo paa bygden, hvor der intet er av kino og baller, og jeg er igjen kommet tilbake til min gamle tro at jeg vil bli en ren kristen.

Kan noen leser si mig hvad jeg skal gjøre? Skal jeg atter opgi det ene jeg liker og lengter efter, bare for aa gjøre min plikt mot mine foreldre? Har ikke foreldre noen plikter mot barna? Jeg gaar paa denne maaten mot aa hate dem snart. En fortvilet. (i. "Alle Kvinners Blad.")

Er du kommet til Havets Dypheter?
Job. 38, 16.

Den menneskelige kundskap har sine grenser, som den ikke makter at overskride. Gud alene kjender alle ting. Gjælder dette med hensyn til de timelige og synlige ting, saa kan vi være vis paa, at det i en høiere grad gjælder i saker, der angaar de aandelige og evige. Hvorfor har jeg da plaget min hjerne med grublerier om saadant som en evig forutbestemmelse og vilje, et ubøieligt faktum og menneskenes ansvar? Disse dypе og mørke sandheter formaar jeg likesaa litet at utgrunde, som jeg er istand til at finde i dypet de kilder, hvorfra det gamle Ocean drager det mæktige vandforraad til sig. Hvorfor har jeg da saa travelt med at fatte planen i Herrens forsynsstyrelse, bevæggrunden til hans handlinger og enemaalet for hans tilskikkelse? Vil jeg nogensinde kunde indeslutte solen i min haand eller holde verdens altet paa min haandflade? Og dog er dette som en draape av et vandspand sammenlignet med Herren, min Gud. La mig ikke søke at fatte det uendelige, men la mig heller anvende min styrke i kjærlighetens utøvelse. Hvad jeg ikke kan mestre med min forstand, kan jeg gjøre til mit ved kjærligheten; la det være mig nok. Jeg kan ikke trænge ned i havets hjerte, men jeg kan vederkvæges ved det forfriskende vindpust, som farer hen over det, og jag kan seile over dets blaae bølger med gunstige vinde. Om jeg saa kunde gaa ned til havets kilder, saa vilde min fot verken gjøre mig selv eller andre noget gavn; den kunde ikke redde de synkende skib eller gjengive den grædende enke og hendes børn den druknede sjømand.

Likesaa litet vilde det være mig nogen baade, om jeg kunde utgranske de dypeste hemmeligheter, ti den mindste følese av kjærlighet til Gud og den simpleste handling, gjort i lydighet mot ham er bedre end den dypestgaaende kundskap.

C. H. Spurgeon.

Kristus vort Alt
Joh. 14, 6.

Saa enfoldig som veien er til Gudsrike, saa vanskelig er den ofte, ikke minst for den oprigtigste kristen. Det er saa naturligt for os, naar alt er mørkt og sort, at se indom vor egen dør — i vort hjerte — efter veien, og saa glemmer vi, at Jesus er veien. Hverken mørke eller lys, fred eller ufred, ikke engang vor bøn og tro er vor vei til salighet. Det er Jesus alene. Han er veien. Glem ikke det! Og hvor er den kristne, som ikke har søkt i hver krok i sit hjerte efter sandhet og liv, men har maattet vende tilbake uten at opdage noget. Derimot var der saa megen død og nød, — et løgnens og lysternes hjem, — et hav av urene tanker, — en syndens lov. Kan jeg nu komme til noget liv? Er der sandhet i et slikt mørke? — Saa spørges imellem taarer. — Ja Jesus er din sandhet og dit liv. Om der ikke er en lys flek i dit hjerte, saa gjør det intet til saken, saalænge du holder fast ved din Jesus. Paa hans regning og kuns paa hans, kan vi komme hjem. Men han er ogsaa nok. Han er veien. Han er sandheten. Han er livet. Glem det ikke, at det er ham. Saa lägger vi vor syke, svake sjæl ind til vor frelsers hjerte, og saa bærer han den gjennem liv og død ind til det evige liv. Tak Herre Jesus!

ved Ludvik Hope. — N. F.

Til konfirmantene.

(Utklip fra "Modum Menighetsblad", fra en ven av Hyrden. —Red.)

Barndomstiden med dens glade minner
snart vil løfte vingene til flugt,
som en fager drøm, der nu forsvinner,
om moderkjærlighet og faders tugt.
Nu er det livet selv, som paa dig kaller
og spør, om du kan staa paa egne ben
en del av folkets byrder paa dig faller:
Kan du til folkets bygning bære sten?
Har du den kraft i armen din som fordres
hvis Gamle Norge gaar i stormfullt vær?
Og kan du uten knurr, naar du beordres
til: "Mars!" med navn og nummer svare: "Her!"
Har hjem og skoles arbeid baaret frukter,
har du det fond av ballast med ombord
har du samvittighet som lyster ror!
Min sønn! som skrevet staar, la dig ei rokke
naar "onde skalke" frister dig til synd
og med alle livets flitterstas dig lokker.
De drar dig bare ned i smuss og dynn
svar du som Josef, greit og like ut:
"Jeg kan da ikke synde mott min Gud!"
Du skal derved saavisst ei stenges inne
og legges hindring paa med baand og lenker.
Nei, det som gjelder er aa kunne finne
den rette form for alt, du gjør og tenker.
I livets kamp og strid du gaar ei feil
naar kun samvittigheten—aandens speil,
faar lyse paa hvert ord, hver gjernings mening
saa liv og lære staar i skjønn forening.
Du staar saa full av livsmot her idag
av kraft og arbeidsvilje lyser øiet;
du mener du kan klare "store tak"
og livets motgang skal ei ryggen bøie.
Men husk hvad Luther sa: 'Vaar egen kraft
er intet værd," vi var straks slaatt iknæ,
hvis ei vaar sjel er fyldt av livsens saft
fra ham, som hang og led paa korsets tre.
Er han din konge, kjære unge venn
da kan med sang du uti livet vandre
og du vil finne, hvor du kommer hen
du blir til glede og til hjelp for andre.
Da gaar du lett og glad paa steilets vei
naar først du funnet har din ledestjerne
som lyse slottet over mørke hei
du ser din vandrings maal hist i det fjerne.
Tillykke da paa ferden, unge venn
glem ikke hvad du fikk av prest og skolen
og alle minner fra dit barndomshjem
saa gaa med Gud og finn en plass i solen! Rvbg.

We act as though comfort and luxury and amusement were the chief requirements of life when all we need to make us really happy is something to be enthusiastic about.

For God so loved the world, that he gave his only begotten Son, that whosoever believeth on him should not perish, but have eternal life.

SHEPHERD

I AM THE GOOD SHEPHERD. John 10, 11.

He that believeth on him is not judged; he that believeth not hath been judged already, because he hath not believed on the name of the only begotten Son of God.

Winnipeg, Manitoba, Second Nr. in June 139

ADVICE TO RUNNERS

Text — Heb. 12:1-3.

The older a Christian is, the better runner he should be. You 60 year old Christian readers should run far better than those who are 30 years old.

If the race of which we are speaking were literal, physical running, it would not be true that the older persons should run better than the younger. In such running it is the younger who are the better runners. The race of which we are speaking is the Christian life, which in our text is called "the race that is set before us."

This likening of the Christian life to a race reminds us of the fact that the life of a redeemed person is active. He can contribute nothing whatsoever to his redemption. Salvation is a gift from God, the price of which is the blood of Christ. However, since a Christian is bought with such a great price, he glorifies God by his life.

The better a Christian runs this race that is set before us, the better he glorifies God. Hence it is very important that he heeds the advice for runners given in our text. This advice is in the form of four rules: Lay aside every weight — forsake besetting sin — run with patience — look to Jesus.

To run well in the Christian race requires the laying aside of every weight. Weights are those things which are good in themselves, but which when misused become a hindrance. For example, in mid-winter overcoats and overshoes are indispensable articles of clothing; but in mid-summer these articles of clothing would be only a weight and a hindrance. So it is in the Christian life. God has given us material things, such as food, clothing and shelter, for our blessing and welfare. Yet just as soon as a person becomes more interested in them than in God, these things become a staggering weight. To run well the Christian must allow nothing to become of more importance to him than his Savior.

To run well in the Christian race requires the forsaking of besetting sins. These are the pet sins which are so dear to us, and the little sins which we say make no difference. The Christian path is straight and narrow. Close to it lies these besetting sins. Beware of stumbling over the rock of pride. Look out, or you will be scratched up by the thistle of selfishness. You will get dirty if you splash through the mudhole of gossip. No one can go swimming in the cesspool of impure thinking and remain clean. Watch and pray, lest you fall into besetting sins and thus hinder your progress in this race.

To run well in the Christian race requires patience, for it is not a hundred-yard dash but an all-life marathon. The goal of this race is heaven. As we press onward to this goal we have but one purpose in mind: to glorify God. No one whose life is concentrated on this purpose will escape the taunts and scorn of others, whether they are openly of the world, or they are lukewarm Christians. Our text reminds us of the suffering that Christ our Savior endured. Should we His followers be anything but patient when trials and discouragements come?

The fourth rule for runners in this race is: Look to Jesus. In it are summed up all the rules of our race. Look to Him for patience. Look to Him as the One who has redeemed us from sin. Look to Him as the author of faith. The only way to be in this race is to look to Him. One who puts his trust in the fact that he is doing the best he can may be doing very well (that is, from the standpoint of men), but he is not on the way of life, for Christ alone is the Way. Look to Him when you stumble and fall into sin, for it is He who restores us. Look to Him who when we have finished our course will say, "Enter thou into the joy of thy Lord." One who does not look to Him in this life must then hear Him command, "Depart from Me."

The rules of our race are simple: Lay aside every weight — forsake besetting sin — run with patience — look to Jesus. Why don't we run better?

— Pastor G. O. Evenson.

HONOR JEHOVAH.

Haven't we sometimes wondered, what can I do to honor God — something that will in a measure show my love toward Him? Perhaps there are many ways. A writer of Proverbs says, "Honor Jehovah with thy substance." Prov. 3:9.

Has it occured to us that in the measure we give unto the Lord we are honoring — or dishonoring — Him?

But, you say, we have so little to give!

God is not unjust. He has made provision for just that. "For if the readiness is there it is acceptable according as a man hath, not according as he hath not." 2 Cor. 8:12. "Every man shall give as he is able, according to the blessing of Jehovah thy God which He hath given thee." Deut. 16:17.

But that must be a challenge to us, not an excuse. And what a challenge it is! "According to the blessing of Jehovah thy God." If we but begin to count God's blessings we must also surely begin to see what is required of us. His mercies are so bountiful. "Freely ye received, freely give." Matt. 10:18.

On June 2nd, $190,245.67 or 19 per cent. of the amount needed for the work of our Church in 1939 had come in. That is honor shown toward Him. But is it enough? More than four months of this fiscal year have already passed. We must give more liberally of our "substance" from now on if we are to meet our obligations — obligations assumed under God and for His Glory. There is no time like the present for special effort — Mission Festivals and Mission Offerings.

Let us honor Jehovah with our substance NOW. —A. J. Bergsaker.

Obituary — Martin Peter Tysdal.

Martin Peter Tysdal, who was an active leader in the organization of Central Lutheran Congregation and the building of Central Lutheran Church at Moose Jaw, Saskatchewan, was born at Lee, Illinois October 20, 1865, and died at Moose Jaw, May 20, 1939. He emigrated to Briercrest, Saskatchewan in 1911; since 1916 he had resided in Moose Jaw. Active in community affairs, he gave liberally of his means to charity and the church. It was largely due to his efforts that our church building at Moose Jaw is as fine as it is. His hope of eternal life was built on Christ alone.

He leaves to mourn his departure his wife and seven children. Funeral services were conducted on May 23 at Central Lutheran Church by Rev. G. O. Evenson, assisted by Rev. H. L. Urness.

Mrs. L. E. Haave.

"Tell them all to turn to the Lord and be saved."

These were the words Mother left behind her as she neared the gates of the entrance to Life Eternal. They were sincere words of greeting to her friends far and near and carried with them the prayer for the salvation of souls. We often thought of Mother's room as the prayer room. In the last years when her sphere of work narrowed physically, it broadened spiritually. "Ye shall do greater things, because I go to the Father," said Jesus.

As the Hyrden readers know Mother was sick with diabetes the two years immediately prior to her death. It affected her feet so she was confined to bed. Her illness was a means in God's Hand in drawing us all into close communion with our Heavenly Father. The reception committee in those mansions above has now grown to a large number and it will be a glorious day when we shall see the Savior as He is.

The last days Mother spent nearly all her time in prayer. Her mind was fresh and clear to remember, I might say, everyone that she knew. The close neighbors, the friends in the community, people in this land, and dear ones in every land came to her mind as she prayed for them and spoke about them. One lady who had moved away from her husband she longed so much to see and speak to for she had confidence in the Lord that He would straighten out the difficulties if she could only get to speak to her again about the Savior.

Especially did Mother remember the work of the church in all its activities. Realizing that the outward organization was necessary, but never losing sight of the salvation of souls she was eager to support the Lord's work and gave us the same vision.

As Business Manager of Hyrden I would also like to say that the forty-one subscribers to our paper from that one town are due in part to her desire to see the church paper in the homes. It was with clocklike precision that Mother got the church papers renewed when they were due — The Hyrden, The Lutheran Herald, The Friend, Lutheraneren and the Western Lutheran. How ashamed she was of us if we had not read a certain good article before she had herself— which was always hard to do. And now instead of one family paper coming to the home there are five subscribers, for each one is an interested reader. By the way did you read "Thirsting for the Living Water" in No. 21 of the Herald?

The seed once plucked in Molde far
Now flourished in an alien soil,
The breath of strange winds could not mar
The fragrance cherished by her toil.

Age had recorded on her brow
The story of her changeful years;
A life transplanted may allow
A varying tale of joy and tears.

The kindly patience of her eye
Concealed the strained cords of love;
The blossom fair might fade and die,
The deeper charms enduring throne."
—C.O.S.

God bless her dear memory.

Her son, Josef.

Pentecost Sunday was a special festival in South Star church when eight young people "professed a good profession before many witnesses." They were Elsie Peterson, Marjorie Thompson, Laila Larsen, Bella Jacklin, Verna Torvik, Leonard Rolles, Nils Sorboe and Ellis Johnson. One of them also received the baptismal sacrament. A wonderful strength and fellowship was shared by a large group at the Lord's Supper. As another part of the service six babies were baptized together. A group of singers contributed to the festive occasion. God blessed the day with beautiful weather also.

May the new life so spiritually engendered blossom fruitfully into the eternal inheritance.

The whole service was a beautiful worship unto God, led in such a beautiful way by the Pastor, Rev. A. M. Vinge.

Comments.

All of the family likes reading the Hyrden and would not like to be without it. Mrs. S. H.

Thanking you for sending me the unpaid numbers I surely enjoy this little paper. Mrs. O. B.

I hereby wish to extend my sincere gratitude for your most valuable paper, "Hyrden" and for the many messages in it. I enjoy very much reading it and for me it has become almost indispensable, so here is hoping that you will receive a long list of subscribers. P.E.O.

We eagerly look forward to each new copy of it that comes. It has been a great help to us in spiritual life. O. H.

Wedding Anniversary

Mr. and Mrs. A. I. Kanten of Sylvan Lake, Alta., celebrated their 55th wedding anniversary May the 29th 1939. They have brought up a family of 13 children, all living but one. And they are the proud Grandparents of 54 Grandchildren and 12 Great Grandchildren.

Mr. and Mrs. Kanten is well knowen in Southern Sask., they belonged to the Grand Vally congregation for 20 years. — A. M. Kanten.

JOHANNES PETER LARSON.

Readers take notice! From a letter just received I am pleased to pass on for publication: "I am seeking the existence of my husbands brother whom has not been heard from since either 1924 or 1925 by either my husband or his parents who are in Norway. They have asked us to inquire for him. They are in their 80's and very anxious of his whereabouts. Last heard from was at Dundurn Camp, Dundurn, Sask., but is not there now. His name is — Johannes Peter Larson and may go by John. Was born in 1900. His fathers name is — Lars Olson and his mothers name is — Katrina Sjursdatter, Myklebust, Jølster Synfjord, Bergen, Norway. His brothers are — Ole, Sivert, Olav, Johannes, Lars and Magnus. His sisters are—Nikolia, Rakel and Kristina. He wasnt married at the time. We hope he will get in touch soon either with his parents or my husband. We will greatly appreciate your kindly help. Sincerely, Mrs. Sivert Myklebust Lason, 8140 No. Columbia Blvd., Portland, Oregon." — (Kindly try your best to trace this man and report at once. —Ed.)

"Tiden er nær"

A few years ago a book bearing the above title was printed in Saskatoon. It is a commentary in the Norwegian language on the Book of Revelation. The editor is the late Rev. H. Jensen. Because it is of recent date it interprets this great book of the Bible in the light of present day events. This makes it a valuable help to those who study it.

Rev. J. J. Akre was instrumental in getting this book published. He invested a large sum of money hoping that through the printing of this book Mrs. Jenssen would receive some income. He has himself written concerning the book on several occasions and is interested in seeing it distributed.

Could we not receive many more orders for this book than we have hitherto? There are several hundred copies ready for mailing. There is room for a copy on your book shelf. Send us your order. The book can be bought for fifty cents (50c). Send your order to the undersigned.

—B. O. Lokensgard,
711 Melrose Ave., Saskatoon, Sask.

A pompous man missed his silk handkerchief and accused an Irishman of stealing it. After some confusion the man found the handkerchief in his pocket, and apologized for having accused the Irishman.

"Never mind at all," said the latter. "Ye thought I was a thafe, and I thought you was a gentleman, an' we are both mistaken."

WOMEN'S MISSIONARY FEDERATION

MRS. I. O. THVEDT, Editor — LANGHAM, SASK.

Have you elected delegates to the Women's Missionary Federation Convention, Edmonton, Alta.? June 29—30.

Please read Rev. Lystig's article in last issue of "Hyrden" in regard to accommodations.

May the Lord bless our Convention.

Miss Agnes Anderson, who was reported ill at the Saskatoon Hospital, in the last issue of "Hyrden" passed away May 20, after three weeks of suffering.

She was laid to rest on the Park Cemetery May 23, surrounded by friends from far and near. Rev. I. O. Thvedt officiated at the home, church and grave. The Choir and Sunday School sang. Her former pastor Rev. J. A. Bergen of Outlook was unable to attend, but sent condolence and greetings with Ps. 116:15. "Precious in the sight of Jehovah is the death of his saints."

Agnes Anderson was the leading women member of the First Saskatchewan Lutheran Church, Sunday School teacher and Superintendent for more than twenty-five years.

The organizer and only president of the local L.D.R. Her "Home going" is our loss, but her gain is so much greater as it is "forever with the Lord."

Agnes Anderson took active part in the W.M.F. Circuit and District activities, she was at her death Circuit Historian and District Mission Box Secretary.

The work of the church was dear to her heart. She said on her deathbed "The work must go on" "Oh if only the young people would seek the Lord."

Memorial wreaths to Missions were given by the family the L.D.R. and Sunday School. Mr. Henry Hamre and family gave a Memorial wreath to the First Sask. Lutheran Sunday School.

Many were the floral offerings brought by Sunday School pupils, relatives and friends. District, Circuit, home, church and community join in saying "Blessed be her memory."

Announcement of L.D.R. Circuit Convention.

The L.D.R. Convention of the Moose Jaw Circuit will be held in Lake Alma, Sask., T. J. Langley, pastor, on July 8 at 8 P. M. Theme "My Utmost For His Highest": Miss Rebecca Millunchick our Jewish worker from Brooklyn, New York will be the guest speaker. Ada R. Nelson.

The "Lutheran Daughters of the Reformation" of the Edmonton circuit, plan to hold their convention at Ryley, on the 3rd of July 1939, commencing at 10.30 oclock A.M.

The theme to be used for this occasion is "On Gods Alter" Scripture passage. 1. Cor. 6:20.

We are happy to be able to have with us, at our convention Miss Arna Ujva, our executive-Secretary from Minneapolis. Pray much that our convention may be a success, for His Name's sake.

We would encourage all our L.D.R. girls, as well as their Mothers, to attend this convention.

Mabel Aasmo, Circuit Sec.-treas.

"FROM DARKNESS TO LIGHT"

(Conclusion.)

Then, all of a sudden, she prayed the Lord to prevent the devil from stealing it away from her. And, having prayed, she remembered. She wanted a new garment for her baptism, but did not dare to say much to her husband about it. But, she told the Lord, and got her garment. But, what weighed most heavily on her heart was the salvation of her husband. And, in less than two years, that prayer, too, was answered. He, too, was truly converted, gave up his opium, and converted his opium den into a "gospel hall," as he called it. When his former companions, then, came for opium, he gave them the gospel, instead.

After San nai-nai was baptized, she buckled down to memorize Matt. 5, 6, 7, first. Now, she is memorizing her New Testament History. But, first, she wanted to memorize "Chüen-tze-liang-yen," to help her in witnessing. And, how she loves to witness for Christ! She always says, "Should I not be willing to witness for Him who gave His life for me." And every time she sings about the "20 sufferings of Christ," she weeps. It is just marvelous all the songs and choruses she has memorized, and has at her disposal. She is a voluntary worker and receives no wages, but every time she receives a little gift, she immediately returns thanks to God for it. It can very nearly be said of her, that she "gives thanks in everything." One day when she came in I was writing on my typewriter. She stood there in amazement, watching me write, then asked what it was. Upon being told, she dropped on her knees and thanked God for being permitted to see such a wonder.

Report of Missionary Boxes in the Camrose Circuit for 1938.

Given at the Circuit Convention in Bawlf, April 22nd, 1939.

Camrose Ladies Aid, Camrose	$16.66
Rosebush Ladies Aid, Edberg	11.00
Vang Ladies Aid, Millet	6.40
Zion Ladies Aid, Millet	5.00
Bethlehem Ladies Aid, Dinant	3.50
Bethel Ladies Aid, Wetaskiwin	5.00
Zion Ladies Aid, Erling	17.75
Bawlf Ladies Aid, Bawlf	37.00
Bethany Ladies Aid, Donalda	11.97
Edberg Ladies Aid, Edberg	26.26
Skandia Ladies Aid, Armina	20.00
Total	$156.54

I wish to thank the Ladies Aids and individuals who have contributed to the Missionary Boxes and also those who sent in reports. They have all shown themselves active in our organization, the Women's Missionary Federation. In August last year I sent out a reminder concerning the Missionary Box ingathering. I also enclosed a tract—"Questions and Answers on Missionary Boxes." This tract explains very clearly the purpose of Missionary Boxes, and how to use the money, so I do hope these tracts are kept in your Aid. They will be of great help when you are changing officers.

Mrs. Kjelland, rightly called the "Mother of Mission Societies" started them in the first society in Norway.

Mrs. I. H. Dahl, wife of a former president of our church, or better known as Lina Dahl, introduced them into the United Lutheran Church in 1903. Mrs Dahl was a great worker for mission. Her dream was a united effort among women for mission work. She handed out Mission Boxes to other pastors' wives for them to distribute in their Aids. She saw her dream realized in 1917 when the W. M. F. was organized of which she was founder. After being leader for 3 years her health failed.

M. Box money is equally divided between Home and Foreign Missions. Send the money direct to Rev. H. O. Shurson in Minneapolis. Mark it **W. M. F. Mission Box money.** State name of your Aid, congregation and pastor; and send the report of money sent in, to the Circuit M. Box Secretary. If you haven't a M. Box, or done anything for this department, September is still many months off, at which time the ingathering comes due. If sent in the way mentioned above, it will be credited to your Congregation's Budget.

Often when we speak to people we hear them say, "Haven't we heathens enough in our country without sending money out to foreign lands?" I know there are some here that know more about the foreign mission than I do, but let us look at the situation here in America. Through booklets and tracts from our organization, I have obtained figures, facts and statements. In U.S.A. there were 13,-363,404 unchurched Lutherans in 1936. About half of the children in America are outside all religious influence. (To be concluded).

YOUNG PEOPLE'S LUTHER LEAGUE

Rev. A. M. VINGE, Editor — FAIRY GLEN, SASK.

MEDITATION

"I am debtor," "I am ready," "I am not ashamed" Rom. 1:14-16. In the epistle text for first sunday after Trinity we find these three "I ams."

When one finds peace with God he is free. Yet at the same time he is also a debtor. Jesus said of His disciples "Ye shall be my witnesses for ye have been with me from the beginning." The Christian is a debtor to a dying world. He is to give Himself in the service of the Master. In the next place he is always to be ready. Ready to witness of the salvation provided for him through Jesus Christ. "I am ready to preach," said Paul. All cannot be preachers, but all can let the light shine. Then in the third place a Christian should not be ashamed. There is glory in being an ambassador for Christ. There is nothing to be ashemed of. May we as Luther Leaguers by the grace of God also say: I am debtor, I am ready, I am not ashamed. Amen.

COMMENTS.

We are happy to learn that Rev. Selmer A. Berge, President of the International Young People's Luther League will visit Canada this summer. He is to attend the Yorkton Circuit Convention to be held at Preeceville in July. Rev. Berge has manifested a real interest for young people's work in Canada, and his visits at former conventions have been much appreciated.

The Board Meeting at Edmonton

The time was set for June 30th., at 5.00 P. M. This is changed to July 1st., at 5.00 P. M. This change is necessary due to the fact that some of the members of the board could not be present on June 30th. The majority of the board members are in favor of a fellowship meal, and arrangements will be made to make this possible.

A. M. Vinge, President.
Marg. Kandal, Secretary.

When this issue of Hyrden reaches your hands your District President shall have the privilege of representing the district at the Los Angeles convention. Luther Leaguers are urged to pray that the convention may prove a blessing to the Glory of God and the furtherance of His Kingdom in the hearts of men.

Saying Grace at the Table

We see much carelessness in this respect among people. It seems that many are ashamed to aske God to bless the food. In the First Lutheran Messenger of Fargo, N. D. we read the following:

"A prominent society man asked a bishop whether it was according to the rules of etiquette to say grace at a banquet table. The clergyman replied: I do not know much about etiquette, but I remember seeing on the wall of a farmers home a picture showing mules and oxen at a crib. These were devouring the fodder and scattering some beneath their feet, and over this picture was this inscription:

"Who without prayer sits down to eat,
And without thanks then leaves the table.
Tramples the gift of God with feet,
And is like mule and ox in stable."

NAICAM Y.P.L.L.

On international League Day The Immanuel League of Naicam held a special program in which was especially presented the explanation of the Luther League emblem in verse and song as outlined in Mrs. Eide's pamphlet Re-Creational Play, and the topics of Better leagues.

The two-foot emblem of the Coat-of-Arms with its streamers of yellow blue, white, black and red was cut out in detail by Erma and Lilliam Guttormson.

In her talk on the history of the Y.P.L.L. Jenet Ivesdal closed with the following original poem:

We look back to view foundations,
Built by men with time's long years.
This gives pain or consolation
As the structure falls or rears.

History of our Leaguer's building,
Towering steadily to the sky,
Shows the triple force unyielding —
Word and grace and truth rise high.

Word alone—as such can guide us,
'This the sure and radiant light,
Grace alone—Christ's arm could lift us
From sin's mire in darkest night.

Faith alone in Christ believing
Saves from this world's crumbling plight.
Word and Grace and Faith receiving,
We should build strong in His might.

LEAGUERS OF CANADA! Do you want any help, real help in your work? I have had orders from Naicam, Bagley, Edmonton, Spruce Home, and Gronlid leaguers — in all twenty-three pamphlets.

On Hand I now have:

No. II. Devotional Programs.

No. III. Youth Points the Way in Missions.

No. IV. In Membership Building.

Correct Answers to Bible Questions in May Hyrden

1. Baptism intended for little children. Matt. 28:19 "all nations" include children. Acts 2:39.
2. Baptism is commanded in Matt. 28:19, Mark. 16:16.
3. There is no passage in the entire scriptures that prove immersion.
4. Baptism likened unto ark in saving power. I. Peter 3:20-21.
5. The baptism of John and Christ have not the same purpose and effect. Found in Acts 19:3-5.

Correct Answers by,

May Dragseth, Brancepeth, Sask.; Henry Haugen, Spruce Home, Sask.; Olive Berstad, Fairy Glen, Sask.; Reuben Thompson, Ratner, Sask.

No new Bible questions will be sent in during the summer months. Thank you all for the interest taken in these simple questions. May the searching have proved of real spiritual blessing.

SONGS TO BE SUNG AT PRINCE ALBERT CIRCUIT CONVENTION JULY 7—9, 1939

	New Concordia	Old Concordia
Built on a Rock	81	46
O Bread of Life	90	7
O Sacred Head	167	75
Holy, Holy Holy	232	15
We would see Jesus	342	176
Lead Kindly Light	346	154
Christian Leaguers Bally (theme song)	373	215

Mrs. Asal's suggestion:

Quote: "I would like to suggest that "Christian Leaguers Rally" be used as a theme song for the convention. Each Leaguer should make his own copy or better still memorize the words."

"We are all looking forward to an interesting and blessed convention. It is sure to be if we pray the Lord to bless our preparations and plans."

Letter signed,

Ocelia Asals.

Whither Bound

The query that is implied in our question, "Whither Bound" is: if a man die, shall he live again? This seems to have been a universal question of every age.

Practically every race of man as far back as history records have had some kind of a bleaf in connection with life after death. A very few historians have said, "We are bound nowhere," but why should we conclude with them.

The ancient Egyptians burried their dead in stone tombs believing they would live again. Many of these tombs have been opened in late years and have found the inscriptions, "the dead shall live again," engraved upon them.

The Celts and Norsement had a definite answer to the question "whither bound."

(To be continued)